

PAULINE PETERS

SECRETUL CAMEREI CU TRANDAFIRI

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

PETERS, PAULINE

Secretul camerei cu trandafiri / Pauline Peters ; trad. din lb. germană: Cornel Stoenescu. - București : RAO Distribuție, 2020

IISBN 978-606-006-410-7

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PAULINE PETERS
Das Geheimnis des Rosenzimmers
Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2019
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-410-7

Capitolul întâi

Londra, 1907

Uşa de la Melbury Hall se deschise și un servitor își făcu apariția pe esplanada cu pietriș, luminată de soare. Sirul vizitatorilor se puse în mișcare. Victoria Bredon era emoționată. Se întreba dacă va reuși să cerceteze în secret domeniul.

În holul de la intrare era surprinzător de răcoare. Tânăra se încălzise pe drumul ce urca de la gara orașelului Sevenoaks, din comitatul Kent, pe colina abruptă pe care era situat Melbury Hall. Se bucura că de dimineață își luase pardesiul subțire de vară. Privea încăperea rotundă cu ochii unui fotograf ori ai unui pictor. Un strămoș al celui de al doisprezecelea conte de Melbury, actualul purtător al titlului, dorise să se acopere clădirea cu o cupolă ca a Taj Mahalului, cu toate că holul de la intrare fusese gândit în stil clasic. Tavanul de culoare aurie reprezenta unică extravaganță. Pe pereti erau montate oglinzi înalte și pentru un moment Victoria își văzu imaginea – o

tânără femeie delicată, cu o pălărie de paie, de sub care ieșea niște bucle roșcate.

Respect pentru oameni și cărti

Un majordom traversă holul, își luă o postură solemnă și îi onoră pe vizitatori cu o privire lipsită de entuziasm. „Nu îi convine că Melbury Hall este deschis publicului în duminicile din luna august,” se gândi amuzată Victoria. Un predecesor al actualului conte dăduse această dispoziție. O dispoziție la fel de extravagantă ca aceea de a acoperi un conac cu o cupolă indiană impresionantă.

- *Ladies and gentlemen*, spuse majordomul tare și șoaptele vizitatorilor încetară, lordul Melbury și soția sa se bucură să vă primească la Melbury Hall. Este o ocazie pentru dumnealor să prezinte publicului importanța colecție de artă a celui de al optulea conte de Melbury. Eu am placerea de a vă conduce prin cinci încăperi, de la sufrageria albastră la marea galerie. Multe dintre tablourile, piesele de mobilier și alte obiecte expuse aici sunt de mare valoare, de aceea trebuie să vă rog să aveți grija și să nu atingeți nimic.

Majordomul privi sever un băiețel care țopăia ținut de mână de mama lui și o doamnă în vîrstă, într-o rochie roz, care se apropiase cu lornionul de o statuie de lângă perete. Apoi își drese glasul sugestiv. Doamna se retrase și se alătură grupului. În timp ce majordomul cobora scara, doi servitori îndrumară vizitatorii spre o ușă, aşa cum cainii ciobănești conduc o turmă de oi.

Victoria bombăni în gând. Nu își imaginase că va fi atâtă strictește. Lordul Joshua, actualul conte de Melbury, era un influent filantrop al partidului conservator. Peste o lună urma să aibă loc la Melbury Hall o adunare a conducerii partidului. Sustinătoarele drepturilor pentru femei plănuiau să se folosească de acest eveniment cu răsunet în presă, ca să pătrundă pe

domeniu și să demonstreze pentru a-și susține revendicările. Deoarece Victoria sprijinea necondiționat dreptul femeilor la vot, se alăturase sufragetelor și se oferise să cerceteze clădirea și parcul.

În sufrageria albastră, numită după culoarea tapetului, a draperiilor și a tapiseriei din mătase a scaunelor, majordomul le prezenta pe un ton arogant și fonfăit prețioasele porțelanuri chinezesti din dulapuri și picturile inspirate de mediul rural olandez. Încăperea învecinată, decorată în verde, era saloul familiei. Victoria deveni tot mai nerăbdătoare în timp ce majordomul, mulțumit de sine, le arăta portretele care atârnau pe pereți și le spuse ce membri ai familiei Melbury fuseseră imortalizați de Thomas Gainsborough.

- Lordul Henry și lady Virginia Melbury au avut şase copii și toți au atins vîrstă adultă, spunea bărbatul întorcându-se către un șir de tablouri de copii de pe peretele acoperit cu tapet din mătase verde-închis.

- Ce fermecători sunt copiii!

Printre vizitatori, în majoritate doamne din clasa mijlocie, de vîrstă medie, se stârni un murmur extaziat. „Copiii cu obraji rozalii par niște îngerași, dar probabil că pictorul i-a idealizat,” se gândi Victoria ofțând. „Niciun copil nu este atât de liniștit și de nevinovat.“

Ah, dar în timpul acestei prezentări ea trebuia să se facă nevăzută. Nu avea idee când va putea să o facă, dacă nu acum, pentru că servitorii nu îi slăbeau din ochi pe vizitatori.

- *Ladies and gentlemen*, urmați-mă mai departe.

Majordomul ridică mâna solemn și deschise o ușă cu două canaturi, care dădea în încăperea alăturată. Grupul se puse supus în mișcare. Frustrată, Victoria îi urmă pe ceilalți vizitatori.

Deodată se auzi un zăngănît sonor. Doamna în rochie roz se apropiase prea mult de perimetru interzis, ca să arunce prin lornion o ultimă privire serviciului de ceai din argint, expus pe o măsuță. și răsturnase un sfeșnic, care căzuse peste o Zaharniță, o cănuță pentru lapte și un vas pentru marmeladă, ultimul rostogolindu-se pe parchet.

Doamna tipă zăpăciță.

- Oh, îmi pare rău!
- Madam, vă rog inconsistent...

Majordomului îi tremura vocea de indignare și cu brațele întinse înainte își croi drum printre oameni. Doi servitori îi săriră în ajutor. Vizitatorii o priveau cu reproș pe nefericita delincventă, care roși și fu cât pe ce să leșine.

Victoria se folosi de prilej pentru a se strecuă înapoi în sufragerie. Deși nu o urmărise nimeni, pentru siguranță, se ascunse după o draperie grea, albastră-închis. Prin ușă deschisă îl auzi pe majordom acuzând-o pe doamnă de „vandalism“ și „comportament nătâng“. Victoria zâmbi. Își imagina că și majordomul ei, Hopkins, ar fi fost la fel de îngrozit de un asemenea incident, dar nu ar fi vorbit astfel.

Tânără cutează să iasă din ascunzătoare după ce majordomul se îndepărta și își reluă prezentarea. Lângă dulapul din mahon pentru veselă se afla o ușă care îi atrăsesese atenția de la început. Apăsa cu grijă clanța și întredeschise ușa. Dădea spre o scară de serviciu. Victoria trase cu urechea, dar nu auzi niciu zgromot. Cu respirația tăiată, coborî treptele înguste, care se terminau într-un vestibul vopsit în alb, în care se vedea două uși. Prin fereastruica uneia se putea zări curtea domeniului.

Victoria se strecuă afară și încerca să se orienteze. În față se vedea un zid din cărămidă cu o poartă. În spatele acestuia trebuia să fie parcul. Deschise poarta și dădu cu ochii de un

gazon întins, la marginea căruia se afla un lac. Terasa de la Melbury Hall era înconjurată de ronduri cu flori. Se simți mai ușurată când văzu că era pustiu. Alergă spre pâlcul de carpeni de pe cealaltă parte a casei și, ascunsă după acesta, scoase aparatul de fotografiat Kodak din poșetă și fotografie rapid clădirea.

Un gard viu împrejmua o grădiniță. În mijlocul unui heleșteu înconjurate de crini zări un elefant din piatră, care arunca în aer un jet de apă. Victoria îl fotografie și pe acesta, înainte de a scoate notesul și a-i face rapid o schiță.

Printr-o deschizătură în gardul viu se putea trece într-o altă grădină, protejată pe trei laturi de un zid. În celălalt capăt se vedea o căsuță care semăna cu un templu indian și era acoperită cu o copie miniaturală a cupolei Melbury Hall. Într-un bazin dreptunghiular, Victoria descoperi nuferi minunați, printre care mișunau peștișori aurii. Apa era umbrită de azalee mari. Tânără schiță și această parte a domeniului.

Deși era foarte încordată, Victoria nu se putu abține să nu admire farmecul locului. „Grădina i-ar fi plăcut și lui Jeremy, își spuse ea. Jeremy...“

Și dintr-odată se opri. O cuprinseră nostalgia și un cald sentiment de simpatie. Pe Jeremy Ryder îl cunoscuse în urmă cu o jumătate de an, când ea reușise să descifreze un secret de familie mult timp ascuns. Jeremy lucra oficial ca ziarist și neoficial pentru departamental secret al Scotland Yardului. Aveau o relație complicată. Victoria îl iubea, dar nu se hotărâse să îi spună că ar vrea să se căsătorească cu el, lucru care depindea și de angajamentul ei față de sufragete. Nu, cu siguranță că Jeremy nu ar fi entuziasmat de faptul că ea intrase pe ascuns în parcul de la Melbury Hall și că spiona pentru susținătoarele drepturilor pentru femei.

Tocmai apăsase pe declanșatorul Kodakului, când văzu ușa casei din parc deschizându-se și trei bărbați ieșind. Privi panicată în jur. „Oh, cum de fusese atât de neglijentă! Se ascunse însă repede după un rododendron. Bărbații nu o observaseră și se îndepărta că discutând în șoaptă, preocupați.

Victoria continuă să îi spioneze printre frunze. Bărbatul înalt, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături severe, trebuia să fie lordul Melbury. Îl știa din fotografiile apărute în presă. În dreapta acestuia era un bărbat cu părul negru și mustață. Părea seducător, în ciuda cicatricei de pe obraz, care îi dădea un aer temerar, făcându-l și mai atrăgător. Purta un costum croit pe comandă din tweed maro, cu siguranță cusut de cel mai scump croitor din Savile Row. Evident, era un om bogat, dacă nu chiar un nobil.

Ținuta lui contrasta cu a celui de-al treilea bărbat, care purta un costum uzat, cu siguranță procurat de la un magazin obișnuit din piață, și o șapcă sport, asortată. Era musculos și avea un chip colțuros, umbrit de barbă. Victoria presupuse că era un muncitor. Totuși, atitudinea lui față de ceilalți doi nu era în niciun caz servilă. Dimpotrivă, părea arrogant.

Lordul și însotitorii lui dispărură după gard. Tânără mai aștepta câteva minute, ca să fie sigură că bărbații nu se vor întoarce, apoi continuă cercetarea parcului. În grădina indiană descoperi o pădurice cu rododendroni foarte bătrâni, ale căror rădăcini ieșeau din pământ, luând forme fantastice.

„Această pădure de rododendroni va fi pentru mine și pentru celelalte demonstrante o bună ascunzătoare“, se gândi Victoria. În grădina bucătăriei și în zona serelor nu îndrăzni să intre, pentru că acolo ar fi dat cu siguranță peste servitori. Într-o zi atât de caldă ca aceasta, plantele trebuiau să fie udate. Urmă-

un drum îngust care cobora o colină, pe lângă un pârâu, și ducea într-o vale mică, străbătută de zidul înalt care înconjura parcul.

Apăsase din nou declanșatorul aparatului de fotografat, când observă că poarta din gard era ușor întredeschisă. Se duse repede spre ea și privi în stradă. Ce bine ar fi dacă s-ar putea strecu pe aici și nu ar trebui să refacă drumul periculos prin parc și prin casă. Pe drumul de țară îngust din fața porții îl văzu pe lordul Melbury stând lângă o trăsură și vorbind cu cineva. După ce caii se puseră în mișcare, Victoria îi zări prin fereastra trăsurii pe cei doi însotitori ai lordului. Se retrase în grabă, pentru că lordul reveni în parc, închise poarta cu zavorul, apoi se îndrepta spre casă, dispărând după cotitura drumului.

Victoriei îi bătea inima să îi iasă din piept. „Ce ciudat că lordul și-a condus musafirii prin acest loc singuratic“, se gândi ea și încercă să deschidă zavorul. Dar acesta se întepenise și oricât îl sucă, nu cedă. Frustrată, își mușcă buzele. Așadar trebuie să încearcă să iasă prin casă.

Traversase aproape jumătate din mica vale, când auzi din spate vocea supărătă a unui bărbat:

- Hei, Miss, ce căutați aici?

Pentru că nu avea niciun rost să fugă, Victoria se opri și se întoarse. Un bărbat uscățiv, în vîrstă, ținând în mâna dreaptă o greblă pe post de armă, se îndrepta spre ea. Avea barbă albă, purta vestă și o pălărie bowler. Avea un aer autoritar, ceea ce o făcu pe Victoria să presupună că era grădinarul-suf.

- Admir parcul. Este interzis? îl privi ea nevinovată, cu ochii ei mari.

- Înțeleg de ce Mr. Walters nu suportă această zi destinată vizitatorilor, mormai grădinarul.

Mr. Walters, presupuse Victoria, era majordomul.

- De fiecare dată câte un vizitator hoinărește prin parc provocând necazuri, îmi calcă straturile, culege flori sau dezgroapă bulbii plantelor. Vă rog să îmi arătați ce aveți în geantă, Miss.

Respect pentru oameni și cărti
- Ei, na! Acum trebuia să îi explice grădinarului ce-i cu Kodakul și cu schițele făcute în parc? Victoria deschise geanta ezitând.

- Astea ce sunt? întrebă bărbatul prompt, când dădu cu ochii de notesul cu schițe.

- Mă... interesează arhitectura grădinilor, improviză Victoria. Tocmai am absolvit un curs de grădinărit la Kew Gardens. Am făcut schițe în parc, pentru a mă inspira.

- Cursuri de grădinărit pentru femei, pufni bătrânul disprețuitor. Ce prostie! Femeile nu sunt în stare să facă o muncă grea și nu au capacitatea de a înțelege botanica. Veniți cu mine, Miss. În apropiere este o poartă pe unde veți părași parcul.

Victoria își înăbuși un zâmbet și îl urmă pe grădinar către ieșire. Consideră că era mai bine să nu îi aducă la cunoștință că Gertrude Jekyll era un grădinar important și că între timp câteva femei absolviseră cu succes cursurile de la Kew Gardens.

Victoria își recuperă bicicleta din gara Charing Cross. Mulțumită ajutorului involuntar al grădinarului, plecase nestânențită din parcul domeniului Melbury Hall. La Sevenoaks luă trenul spre Londra. În timp ce străbătea peisajul verde, însorit al Kentului și periferiile metropolei, se gândi cât de frumos ar fi să se întâlnească cu Jeremy. Nu se mai văzuseră de mai bine de o săptămână, ceea ce era neobișnuit. Se vedea des și ea regretă de fiecare dată când se despărțeau. Era hotărâtă ca astăzi să se

întâlnească cu el. Dacă Jeremy o va întreba cum își petrecuse dimineața, în mod sigur își va da seama că ea îi ascunde ceva.

Strada The Strand de lângă gară era încadrată de clădiri înalte în stil victorian. Duminica, trotuarele erau pline cu oameni care se plimbau. Victoria tocmai voia să urce pe bicicletă, când în vitrina unei librării îi atrase atenția un teanc de cărți. Coperta i se păru cunoscută. Se apropie curioasă. Era o carte legată în pânză elegantă gri-albastră, cu crini stilizați. Titlul – *Ghidul pentru uz casnic al lui Mrs. Ellingham* – era scris cu litere meșteșugite. Deasupra teancului de cărți atârna un afiș în care se punea că Mrs. Ellingham era o autoare de succes, a cărei carte a ușurat viața a sute de mii de gospodine.

Victoria zâmbi. Reclama o amuză, pentru că știa că Mrs. Ellingham era un pseudonim în spatele căruia se ascundea nimeni altul decât Hopkins, majordomul ei. Cartea era pe piață de două luni și se vindea foarte bine. Victoria își croi drum printre trecători până în stradă și o porni spre casă.

Când Victoria intră în apartamentul din Green Park, în care locuia de cincisprezece ani, Hopkins ieși din bucătărie. Purta șorț și manșete, ceea ce o făcu să presupună că tocmai lustruia argintaria preferată.

- Să pregătesc ceaiul, Miss Victoria? o întrebă el ajutând-o să îșidezbrace pardesiul.

- Aș vrea să mă împrospătez și apoi să dezloprez fotografii, Hopkins. Este bine dacă îl pregătiți peste o oră și jumătate?

- Bineînțeles, Miss Victoria. Majordomul îi puse mânușile și pălăria la locul lor pe hol și continuă: În ce privește cina, pentru această vreme caldă m-am gândit la o friptură rece și o salată.

- Sună minunat.

În baia de lângă camera ei Victoria se dezbrăcă și se spălă. În timp ce se pieptăna, își descoperi câțiva pistriu noi pe pielea albă. „Deși purtam pălăria de paie“, se gândi ea, oftă și își privi mai atentă chipul în formă de inimă. Ochii verzi sclipeau și gura frumos arcuită schiță un zâmbet. Victoria știa că mulți o considerau foarte drăguță. În general și ea era mulțumită de cum arăta, dar uneori și-ar fi dorit să aibă o piele mai puțin sensibilă și un chip mai puțin asemănător cu al unei păpuși. Și i-ar fi plăcut să nu pară așa de Tânără. Peste un an și jumătate va deveni în sfârșit majoră.

Victoria își inspectă șifonierul. Mulțumită succesului de care se bucura *Ghidul pentru uz casnic al lui Mrs. Ellingham*, precara situație financiară a ei și a lui Hopkins se îmbunătățise și ea își putuse permite câteva piese noi pentru garderoba de vară. Era foarte bucuroasă, pentru că îi plăcea hainele frumoase. Își alese o rochie de muselină cu dungi verzi și bleu, cu decolteul împodobit cu dantelă.

Se așeză la birou pentru a completa harta parcului, apoi se duse în camera obscură și developă filmul. Concluzionă că trebuie să fie mulțumită cu prada din această după-amiază. Evident că în timpul adunării conservatorilor, în zonă vor fi mulți polițiști, dar ea și celealte femei vor reuși să pătrundă pe domeniu și să tulbure adunarea.

„Jeremy nu va fi tocmai fericit dacă voi fi arestată. Ca să nu mai vorbim despre bunicul meu și despre mătușa Hermione.“ Ducele de St. Aldwyn și lady Glenmorag dezaprobau profund legătura ei cu sufragetele. Dar și era indiferent. Nu, nu voia să trăiască într-o țară care condamna femeile la dependență și le considera cetăteni de mâna a doua, refuzându-le dreptul de a vota.

Victoria aruncă o privire negativelor și constată mirată că îl fotografiase și pe lordul Melbury și pe însoțitorii lui. Probabil că apăsase declanșatorul fără să își dea seama, în momentul în care cei trei intraseră în grădina indiană. Se uită gânditoare la negativ și hotărî să scoată și aceste instantanee.

În timp ce fotografile se uscau prinse de o sfoară, Victoria le mai privi încă o dată. Da, ele reproduceau bine parcul și prezintau și posibile ascunzători. Pe lângă asta, erau și artistice. Regretă puțin faptul că nu le putea vinde la *Morning Star*, pentru care fotografia deseori ca profesionistă.

Privirea îi căzu pe fotografia lordului Melbury și a însoțitorilor acestuia. „Da, era ceva ciudat la ei“, se gândi ea și hotărî să îi arate lui Hopkins fotografile.

După puțin timp, când deschise ușa camerei obscure, pe Victoria o întâmpină miroș de brioșe proaspăt coapte. Pe lunga masă din bucătărie era un suport etajat cu prăjitură, precum și două seturi de veselă din porțelan. Niște trandafiri englezesti roșii, așeați într-o vază din cristal, formau o pată de culoare. După moartea tatălui ei, Victoria și Hopkins nu își mai permisese să încălzească decât bucătăria, de aceea se obișnuiseră să mănânce aici. Ceea ce pe majordom nu îl împiedicase să păstreze un anumit standard. El așea și decora întotdeauna masa cu mare grijă.

- Miss Victoria...

Hopkins îi așeză Victoriei scaunul, înainte de a se duce să ia oala de pe arzătorul cu gaze. Victoria puse fotografile pe masă și îl urmări pe majordom cum turna apa în cană de ceai proaspăt lustruită. Cu toate că se apropia de săptămâni de ani, era un bărbat arătos. Cu părul argintiu și cu ținuta demnă, părea un diplomat îmbătrânit în slujbă. Victoria îl cunoștea de când ea avea cinci ani, pentru că fusese majordomul tatălui